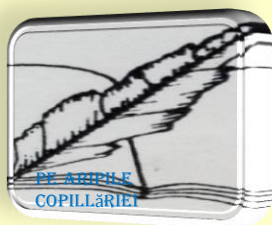

De 10 ani,

2007-

În luna iunie a apariția primului număr iunie 2007, la îndemnul absolventă a Facultății de Jurnalism din cadrul Universității de Vest Timișoara și profesoară la Școala Gimnazială nr. 3 Stâncești, noi, câțiva entuziaști, am încercat să construim din cuvinte, gânduri și trăiri o punte spre și pentru sufletul iubitor, candid al celor care abia trecuseră de copilărie și pășeau plini de speranță în lumea cu neliniști și mistere, ce se așteptau descifrate, lumea adolescenței.

împreună

2017

acestui an s-au împlinit 10 ani de la al revistei PE ARIPILE COPILĂRIEI. În doamnei profesoare Denisa Lucața,

Se cuvine a le aminti pe semnatarele rubricilor acelu număr. Ele au fost micii reporteri care au reflectat în paginile revistei mica lor realitate și a celor din jur, încercând să schimbe în bine lucrurile mai puțin bune. Astăzi, sunt studente sau absolvente, încadrate în muncă, în țară sau în străinătate. Le știți, vă sunt rudenii sau consătene: Andra Bogdan, Diana Coraș, Florina Coraș, Ramona Coraș, Silvia Groza, Cristina Jurca și Simona Sime. Le salutăm cu drag și le urăm succes în tot ceea ce-și propun! Forța pe care o dețin să le sprijine în depășirea oricăror obstacole și frumusețea sufletească să le dea mereu strălucire!

Acest număr va continua să pună în lumină pașii făcuți de noi, cei de la gimnaziul din Stâncești, spre descifrarea lumii care ne înconjoară, spre cunoașterea de sine, să pună în valoare abilitățile literar-artistice sau competențele civice ale participanților la diferite proiecte, concursuri și olimpiade.

Înainte de a realiza caleidoscopul activităților, dar și înainte de a-i cunoaște pe ceilalți condeieri, îi dăm cuvântul Andrei Bogdan, una dintre primele semnatare ale rubricilor revistei, astăzi, studentă la Facultatea de Medicină și Farmacie. Andra ne spune:

Nu cred că dețin rezervele sufletești necesare scrierii unei poezii sau poate că inocența acelu timp, în care am îndrăznit a-mi dezvălui sentimentele în fața naturii și a lucrurilor care mă fermecau, a dispărut. Astăzi, când scriu, sunt mult mai aspră cu mine însămi și nu mai am curaj să-mi scot la iveală sentimentele, să dezvălui lumina și umbra ce se revarsă în văluri catifelate peste viețile noastre, toate acestea le păstrez în inima mea. În schimb mă bucur mult că am scris atunci...chiar a fost o perioadă frumoasă.

Și da, aș încuraja elevii să scrie, deoarece mi se pare o modalitate extraordinară de a te cunoaște, de a te dezvolta.

Mă bucur mult că revista școlii încă există, mă bucur că am fost acolo, la început.

PROIECTE, CONCURSURI, OLIMPIADE

Călătorie în lumea cărții

Pe lângă activitățile obișnuite, elevii școlii noastre sunt antrenați într-o serie de activități extrașcolare corelate cu cele extracurriculare și cu acelea din cadrul curriculumului la decizia școlii. Acestea au menirea de a forma și de a dezvolta competențele sociale și civice ale elevilor noștri, pregătindu-i pentru a face față provocărilor din viața lor. Și, pentru că „... nu este alta, și mai frumoasă, și mai de folos în viața omului zăbavă decât cetitul cărților” (Miron Costin), i-am îndemnat pe tinerii noștri învățăcei la lectură prin activitățile propuse în cadrul proiectului **CĂLĂTORIE ÎN LUMEA CĂRȚII**.

2

Responsabili: Director, prof. Corbu Mirela și director adjunct, prof. Muțiu Simona

Echipe de proiect a fost alcătuită din doamna bibliotecar Marina Petrila și profesorii:

Carmen-Ioana Corbu,
Angelica-Augusta Ștef,
Anamaria Kovacs, Ioana
Pordea, Inga Rusu,
Amelia Șerb, Florin
Tocuț, Anamaria Zaha,
Estera Coste, Mihaela
Suciu, Anca Boldor,

Andreea Ciotea, Loredana Marge.

Primul pas l-a reprezentat vizita la Biblioteca Orășenească din Ștei, unde elevii claselor a VII-a și a VIII-a, de la Școlile din Stâncești și Poienii de Jos, au avut ocazia să cunoască ceea ce poate oferi o bibliotecă, în afară de serviciile pe care le cunoscuseră până atunci, sub îndrumarea doamnei bibliotecar Marina Petrila.

A urmat **BOOKMARK**, activitate aflată la cea de-a doua ediție la Școala din Stâncești, și aproximativ 75% dintre elevi au participat la acest proiect coordonat de doamna profesoară Șerb Amelia. Cărțile au prins viață în mâinile celor care au înțeles că nu poți fi pregătit pentru azi și pentru mâine dacă nu citești.

În mâinile lor, cărțile s-au dovedit a fi *păsări ce-i poartă pe cititori pe aripile lor și le dezvăluie tainele lumii*, unde sunt ascunse neprețuite comori.

Cu entuziasm și dovedind creativitate, copiii au confecționat semne de carte (toți cei înscriși), au scris versuri, gânduri despre cartea citită, au pictat sau desenat scene prin care au surprins chipuri de eroi, locuri, simboluri ale lumilor descoperite, dezvăluindu-și talentul și demonstrându-și abilitățile, care ne-au convins că o carte este un palat cu sute de încăperi care adăpostesc povești adormite, așteptând să fie trezite.

Descoperind oameni, locuri și comori, prin lectură, elevii noștri și-au mai făcut un prieten, deoarece "cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni, cei mai accesibili și înțelepți sfătuitori și cei mai răbdători profesori."

O altă activitate, cuprinsă în proiectul amintit, a fost **CLASICII NOȘTRI**, aflată la cea de a XIII-a ediție, în luna ianuarie a anului 2017.

simțirea acestui neam.

Ianuarie - o lună norocoasă pentru noi românii, prilej de bucurie și mândrie, deoarece îi aniversăm pe cei trei clasici, născuți în prima lună a anului. Decorul de poveste ne transpune în lumea poveștilor, a doinelor, a ghicitorilor și a eresurilor ce au înseninat fruntea de copil a fiecăruia dintre cei trei scriitori, au revărsat în sufletul lor trăirile și

Le-am adus un pios omagiu citind basme, poezii, schițe și nuvele, recitând, dramatizând și compunând. Ca de fiecare dată elevii s-au întrecut în realizarea unor proiecte care au surprins secvențe din viața și opera scriitorilor:

EMINESCU, SLAVICI și CARAGIALE.

Natura și iubirea în lirica eminesciană, lumea satului din ținutul copilăriei lui Slavici, eroi ca Huțu sau Zâna Zorilor, Ionel ori Goe, au fost temele tratate și, prin efort și dăruire, toată această muncă, a contribuit la dezvoltarea competențelor participanților, i-a ajutat să - și descopere aptitudinile, să facă încă un pas spre devenirea lor ca oameni.

SCRISOARE UNUI PRIETEN DRAG

1 Martie 2017, Stâncești

Dragă prietene cititor,

M-am tot gândit să-ți scriu, de când nu te-ai mai rostogolit prin gaura iepurelui ca să ne jucam cu elfii sau să deslușim misterul Călărețului fără cap. Te-am zărit odată în gară, pe geamul vechi și zgâriat al trenului roșu. M-am gândit să te salut și să te întreb de ce ne-ai părăsit, pe noi, singura familie, cărțile. Dar, se pare, curajul se scurgea din mine și plutea ca niște norișori de vată și am înmărmurit... Apoi m-am sfătuit cu ai mei prieteni: *Ce e de făcut ?* Și-am luat o hotărâre: *Am să-ți readuc pofta de a citi.*

Scrisă de Neil Gaiman, scriitorul nostru preferat, care de altfel este și autorul altor cărți de succes, pe care sper că le vei citi, și ilustrată de Chris Riddell, „Coraline” te va readuce la primele tale aventuri prin Țara de Nicăieri, la primele cazuri ale Agathe și la ploioasele zile de toamnă.

Te vei întreba : „Cine este Coraline ?”. Coraline este o fetiță fără frică, inteligentă și cu un stil vestimentar mai rebel decât cel al lui Barbă Neagră. Nevoită să se mute, împreună cu părinții săi, într-o casă veche și plină cu uși secrete, Coraline începe să exploreze împrejurimile. Nu descoperise mare lucru, doar niște vecini țicniți, cu un trecut dubios și un motan negru. Însă, totul se schimbă când, plictisită și supărată, pe părinții prea ocupați pentru a-i mai da importanță, Coraline descoperă o ușă, ușa care va schimba mersul lucrurilor. Aparent, această oarecare ușă era un „portal” spre o lume identică cu aceea în care trăia ea, însă părinții, vecinii și prietenii erau doar niște ființe stranii cu ochii negri, de nasture.

Oare va reuși Coraline să-și salveze adevărații părinți ? O va ajuta cineva ? Poate o ușă să schimbe un destin ?

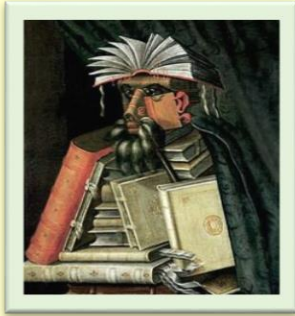
Am să te las să afli povestea celei mai curajoase fete singure iar dacă mai ai nevoie de un impuls, gândește-te la spusele lui G. K. Chestertob: „Poveștile nu sunt doar adevărate, sunt mai mult de atât : nu pentru că ne spun că balaurii există, ci deoarece ne spun că balaurii pot fi învinși.” **Citește pentru a învinge!**

Cu drag, Andreea

REVEDERE CU O CARTE

Condure Andreea Ioana

Într-o vară, când mai eram copil și mă jucam cu prietenii în nisip, pe vremea când construiam fortărețe din cearceafurile albe ale mamei, am vizitat-o pe mătușa, sora mamei mele. O femeie înaltă și foarte bogată, cu o casă imensă și o curte întinsă peste jumătate de sat. Părea atât de naivă și jucăușă, își petrecea fiecare dimineață cu prietenele sale și juca crichet. Cu greu mă convingea mama să-i însoțesc și să-mi petrec câteva zile în acompaniamentul mătușii preaiubite. Un singur lucru era dulce în acest desert de lămâi: **biblioteca**. Mătușa Zambila, nume dat de bunicul - un iubitor de zambile - avea o bibliotecă uriașă, întinsă pe un etaj întreg. Nu erau cărțile ei, ar fi fost tare straniu. Erau cărțile răposatului ei soț, un doctor priceput despre care nu știu mai nimic.

Când am intrat în bibliotecă îmi străluceau ochii. Știam că am toată lumea la picioare și că îmi aparține totul. Îmi plăcea să citesc cărți de aventură, cărți cu fetițe curajoase, iar preferata mea era „Coraline”. Tot timpul o lăsam ultima. O citisem de câteva ori, însă îmi plăcea să cred că atunci când o deschid pot s-o întreb orice. Am trecut pe la cărțile de basme, cărțile de aventură (aveam câțiva prieteni buni și-acolo), apoi pe la cele scrise de autori francezi, după aceea la cele ilustrate. Așa am făcut turul celor care mă interesau pe mine. Desigur că mai erau și alte feluri de cărți, însă acestea îmi plăceau. Odată găsisem o carte de anatomie, dar îmi displicuse enorm.

Înainte de masă, cam cu o oră înainte, mă așezam pe fotoliul roșu din catifea, poziționat strategic la un metru de prima mea carte, și începeam să-i vorbesc:

- Nu ne- am mai văzut de un an întreg. Cum o mai duci? Sper că nu ți-ai părăsit familia pentru o altă ușă ascunsă!

- Sunt bine. Mi- au lipsit zilele petrecute împreună în păduricea aflată în spatele casei. Ce aventuri!...Nu am părăsit- o de- atunci. Am crescut și m- am maturizat, îmi răspunse cu vocea-i blândă cartea. Dar tu ai rezolvat problema cu Mirco?

- O, da! M- am înțeles cu el să nu mă mai sperie noaptea. I- am spus că este prea negru și, atunci când mama stinge becul, mă sperie. A înțeles și mi- a promis că va pleca până mă întorc acasă, îi răspund cu entuziasm. Am încă o veste bună! Am înțeles în sfârșit de ce părinții mei nu îmi acordă atenție uneori. Mai știi atunci când Coraline este supărată că

părinții nu au timp pentru ea, dar aceasta tot continuă să-i caute când aceștia dispar? Știi de ce? Pentru că ei o iubesc, iar ea își dă seama de acest lucru abia când ei nu sunt acolo.

- Mă bucur că te-am învățat ceva. Dar spune-mi ce-ai mai făcut la școală? Înveți bine sau iar te-ai scufundat în jocuri copilărești?

- Învăț! Chiar foarte bine. Am terminat cu zece iar mama mi-a cumpărat rucsacul pentru aventurieri. Știi cât mi-l doream. Dacă nu te superi, aș avea o întrebare importantă să-ți pun: de ce oamenii nu vor să înceteze certurile, chiar dacă ar face-o pentru copiii lor?

- Cred că atunci, când oamenii mari au unele probleme, uită de celelalte responsabilități pe care le au. De aceea se mai ceartă, dar tu trebuie să-i lași în pace și să nu intervii. Ești doar un copil, nu ai putea rezolva nimic.

- Înțeleg. Îți mulțumesc pentru învățături, i-am răspuns cu un zâmbet larg pe față.

- Andreea, vino la masă! se auzi glasul mamei din sufragerie.

- Trebuie să plec! Ne vedem mâine la aceeași oră. Doresc să-ți mai adresez câteva întrebări. La revedere, Măreață Carte!

Am ieșit alergând din bibliotecă. La ușa mare și încrustată cu flori de crin mă așteptau brațele larg deschise ale mamei. Am cinat împreună iar discuțiile savuroase ale oamenilor mari trezeau în mine întrebări ale căror răspunsuri doar o carte, dintr-o bibliotecă, mi le putea da.

Proiectul județean „Călătorie în lumea cărții” a avut ca finalitate un concurs cu trei secțiuni: POEZIE, PROZĂ și DESENE. În cadrul acestui concurs participanții și-au dovedit măiestria și au fost răsplătiți cu premiile enumerate mai jos:

Secțiunea proză:

Premiul I- Coraș Laura Ana-Maria, Școala Gimnazială Nr. 3, Stâncești

Premiul al II-lea - Jula Claudia - Alexandra, Școala Gim. Nr. 2, Chișcău

Premiul al II-lea - Horge Iulia Maria, Școala Gimnazială Nr. 1, Buntești

Premiul al III-lea - Jurca Adelina-Simina, Școala Gimnazială Nr. 3, Stâncești

Premiul al III-lea - Turle Denisa, Școala Gimnazială Nr. 3, Stâncești

Secțiunea poezie:

Premiul I- Horge Giulia, Școala Gimnazială Nr. 1, Buntești

Premiul al II-lea - Popa Larisa, Șc. Gimnazială Nr. 1 Pietroasa

Premiul al III-lea - Blaga Naomi, Pașca Rareș și Pantea Bogdan, Șc. Gimnazială „G. Popa”, Cîmpani

Mențiuni:

Goldiș Dacian Valentin - Școala Gimnazială Nr. 2, Chișcău

Popa Daniel- Vasile și Popa Larisa - Alina - Școala Gimnazială Nr. 1, Pietroasa

Coraș Andrei Paul și Sala Darius - Școala Gimnazială Nr. 1, Buntești

Creații plastice:

Premiul I - Giurgiu Emilia, Șc. Gim. „G. Popa”,
Cîmpani

Premiul al II-lea - Terebențiu Paula, Șc. Gim. Nr.
3, Stâncești

Premiul al III-lea - Blaga Naomi, Șc. Gim. „G. Popa”,
Cîmpani

Premiul al III-lea - Popa Larisa, Șc. Gim. Nr. 1,
Pietroasa

Mențiuni au fost acordate elevilor:

Goldiș Teodora de la Școala Gimnazială Nr. 2, Chișcău

Buz Nicolas și Mureșan Andreea de la Colegiul Național „Avram Iancu”, Ștei

Bogdan Casandra și Sturz Teodora de la Școala Gimnazială Nr. 3, Stâncești

Lucrări premiate în cadrul **Proiectului județean „Călătorie în lumea cărții”**

AVENTURĂ ÎN LUMEA CĂRȚII

Coraș Laura Ana - Maria

Era o dimineață de toamnă. Cerul s-a îmbrăcat cu nori plumburii. Ici-colo o rază de soare sfioasă și palidă își scoate căpșorul din mormanul de cenușă. Copacii, înveșmântați în ținută de gală, dansează grațios în bătaia vântului. Pe jos, o mantie multicoloră, frunzele ofilite și alungate rînd pe rînd scot câte un suspin.

În timp ce copiii se jucau veseli, eu stăteam în camera mea și citeam o carte fără titlu. Avea o simplă copertă castanie. Pe cotor erau inscripționate niște *figurine printer* care își făceau apariția lângă un grup de litere ce păreau rătăcite. Mi-a stârnit imediat curiozitatea. Aveam de gând să-i dau un nume. Am citit cu nesaț.

Spre seară am ajuns la ultima pagină. În mijlocul ei erau scrise câteva versuri. Le-am citit și recitit, dintr-o dată o lumină lăptoasă m-a învăluit.

După un moment, chipul lunii argintii, ce-mi surâdea prietenos, s-a estompat. M-am trezit într-o pădure înspăimântătoare. Am țipat și am luat-o la goană. În fugă m-am lovit de o ramură și am căzut la pământ. Nu-mi amintesc cât am rămas așa. Deodată, o poartă s-a deschis. Dincolo de ea a apărut o vulpe, urmată de un băiat cu păr blond, ochii de culoarea safirelor, îmbrăcat în haine verzi și mijlocul incins cu un cordon galben. Aveam strania senzație că-l cunosc. Era ...dar nu avea cum ... Și totuși erau Micul Prinț și vulpea! Nu mai puteam rosti nimic. Micul Prinț m-a prins de mână și m-a ridicat. Eu am îndrăznit să-i spun:

- Mulțumesc!
- Nu ai pentru ce, mi-a răspuns el zâmbind.

Am pornit prin pădure. În acest timp mi-a povestit că o veche prietenă de-a lui, o carte, l-a chemat aici pentru a o salva de sub robia regelui Molimus. Dar am aflat că nu era singura în pericol, pentru că de undeva se auzi:

- Să ne ajuți... Era glasul stins al unei cărți obosite și prăfuite, călătorise mult.

Eu am înmărmurit: părea a fi cartea mea, cartea fără titlu. Așa că am pornit împreună spre Ținutul cărților. Aici, am descoperit că Regele Molimus pusese stăpânire pe întregul Regat al Cărților. Cucerise lumea cărților. El le-a furat poveștile, culoarea, titlul, tot farmecul, inscripționându-le cu litere ce nu își mai găseau locul potrivit. Exact cum stăteau pe cartea mea. Văzând acestea, uimit și mișcat, Prințul spuse:

- Vom căuta o cale să-l detronăm pe acest rege tiran!
- Vorbiți serios? spusese neîncrezătoare cărțile

strânse în jurul lor.

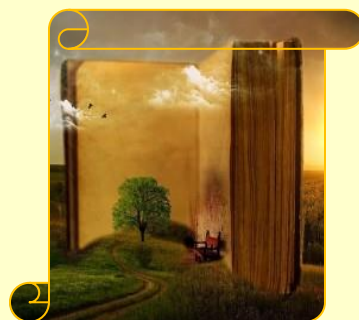
- Bineînțeles! Mereu mi-am dorit să-ți găsec titlul iar acum am această șansă.
- Multumim! Multumim! strigară cărțile în cor .
- Are cineva un plan?

O carte a pășit în față și a spus:

- Eu nu vă pot ajuta prea mult, însă știu pe cineva care poate!
- Cine? Am întrebat eu.
- Un vraci!
- Un vraci? Condu-ne la el!
- Urmați-mă!

Cartea ne-a condus într-o peșteră ale cărei limite erau necunoscute. Pereții fuseseră decorați cu ghirlande sidefii, singura sursă de lumină.

- E cineva acasă? întrebă Micul Prinț, dar nimeni n-a răspuns.

- Se pare că nu e nimeni, zise cartea mea după câteva clipe de așteptare.

După câteva minute, în centrul peșterii, am zărit doi ochi bulbucați. Erau ai unei cărți îmbătrânite. Ea ne-a destăinuit că numai un om ce venea de departe, din ținuturi luminate, va putea învinge molia. Cu toții și-au îndreptat privirea spre mine. Nu-mi venea să cred. Eu, să înving un rege molie? Dar noii mei prieteni m-au încurajat și astfel am continuat drumul. Ne-am îndreptat spre palat. Băiatul și-a scos carnețelul și a suflat peste filele sale. Într-o clipă a apărut o barcă suspendată de nori. Cu ajutorul bizarului mijloc de transport, pluteam pe oceanul cerului. Am ajuns mai repede la destinație. Ne-am strecurat în spatele gărzilor și am mers tiptil până în sala tronului. Am deschis poarta, în fața noastră a apărut o încăpere uriașă cu geamuri mici, acoperite de perdele negre și grele. De tavan stătea agățată o colivie înăuntrul căreia era ținută captivă o zână frumoasă, ce lumina sala.

- E prințesa Cărțulia!

- Cine? am întrebat eu nelămurită.

- Prințesa Cărțulia. Acea care domnea în Regatul Cărților. Adevărata conducătoare.

- Trebuie să o eliberăm!

- Dar cum? spuse vulpea.

- Nu veți elibera pe nimeni! strigă cu o voce aspră și răgușită, din spatele sălii, o molie uriașă cu ochii enormi și aripile cenușii.

- E.. E...E cumva...?

- Da, el e ...Regele Molie.

- Aaaaaaaa! am strigat eu și am luat-o la fugă prin încăpere.

- Cum îndrăzniți să veniți aici?

- Iartă-ne, noi ...noi tocmai plecam, zise vulpea care-și pierduse curajul.

- Stai așa...pe tine te știu, zise Molius arătând cu degetul spre cartea tremurândă. Tu ești prima carte căreia i-am furat farmecul. Dar voi cine sunteți? Nu vă cunosc. Nu sunteți din Regatul Cărților? Dispăreți!

La un moment dat am zărit pe spatele moliei un safir. Știam că acela era punctul ei vulnerabil. Dar dacă... Fără să ezit am luat sceptrul de lângă tron și am lovit cu toată puterea safirul. Dintr-o dată, din el au ieșit sute de culori și titlurile cărților și-au luat zborul spre patriile din care fuseseră răpite. Cartea fără nume a fost învăluită în culoare, inscripțiile întunecate au dispărut ca prin farmec iar pe prima copertă a apărut o stemă. Învins, Molimus s-a micșorat și a ieșit grăbit printr-o crăpătură a ferestrei.

Prințesa Cărțulia și-a recăpătat Regatul. Și-a așezat coroana pe cap și o lumină multicoloră s-a răspândit peste tot.

Într-o clipă m-am trezit în camera mea. Nu-mi venea să cred. Oare visasem?

Eram în locul de unde am plecat. Cartea se găsea în mâna mea. I-am privit coperta ce parcă a prins viață. În sfârșit, am descoperit titlul! Deasupra stemei scria mare, cu litere aurite, "Povestea unei cărți". Fusese doar un simplu vis?

CARTEA

Horge Giulia, Școala Gimnazială Nr. 1 Buntești

O carte bine scrisă,
E-o bucurie-aprinsă.
Ea poartă pagini scumpe,
Și sentimente multe.
Toată - nțelepciunea lumii,
Tot ce ne-au lăsat străbunii
Este scris numai în ea,
Din orice tom poți lua.

Cartea este cea mai bună,
Pe Pământ, dar și pe Lună;
Tu de cartea o iubești,
Multe ai să-nfăptuiești!

Să citești, să socotești,
Pân' om mare ai să crești
Și în ea tu vei găsi:
Feți-Frumoși, zmei, poezii.

Cartea nu e cum se vede:
Un pachet cu foi frumoase
Strânse între coperți groase;
Cartea este-o viață nouă,
Dăruită astăzi nouă.

Când citești, întinerești,
Aripi lungi de vis îți cresc
Și-așa mult te-mpodobesc.
Printre versuri și povești
Universul regăsești.

Carte, floare-mpodobită,
Peste tot tu ești vestită.
Poate singura ce cântă
Cu litera cea sfântă;
Eu mereu te-oi îndrăgi,
Toată viața te-oi grăi!

COPILĂRIA, UN BASM FĂRĂ SFÂRȘIT

Jula Claudia Alexandra, Școala Gimnazială Nr. 2 Chișcău

Copilăria este un tărâm magic. Nu știm când și unde începe, nu știm unde și când se termină. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să fi copilărit pe deplin...

Copilăria este o lume fermecată, duioasă, dulce, lină, în care se poate întâmpla oricel!! Este vârsta la care suntem cel mai aproape de Dumnezeu și de toate tainele existenței. Este singura perioadă, cred eu, în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm câteva clipe mai târziu, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Așa eram eu la această vârstă și așa cred că sunt și au fost mulți copii...

Apoi, pe măsură ce trec anii, creștem, ne maturizăm iar inocența și exuberanța tinereții dispar. Devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de lucrurile mărunte, devenim pretențioși, uitând că farmecul vieții este dat de puterea lucrurilor simple, sincere și pure. Nu mai credem în magie, nu mai credem că cei dragi, care ne-au călăuzit primii pași, sunt extraordinari. Nu mai iubim cu detașare, nu mai roșim când greșim, nu mai chiuim de bucurie când cineva ne împlinește dorințele.

Când începe și când se termină copilăria??? Nu știm. Știm doar că, la un moment dat, ne este rușine să ne comportăm copilărește...Pe urmă ne-am dori să fim tratați ca niște persoane pe deplin responsabile. Uităm jocul, pierdem libertatea creată de inocență, poate pierdem nemărginirea.

Ce bine ar fi să nu uităm, să rămânem în suflet copii!

MICII CONDEIERI

Momentele de inspirație, minutele de trudă împletite cu bucuria de a crea și de a răspunde provocărilor au condus la realizarea unor creații pe care vi le vom prezenta în paginile următoare. Ele aparțin colegilor voștri și, așa cum spuneam înainte, au izvorât din setea de a cunoaște și dorința de a fi mereu mai buni. Aceste compoziții sunt incluse în portofoliile elevilor, întocmite pe parcursul cursului opțional „Universul lecturii” și al pregătirii pentru concursuri și olimpiade, unele dintre ele obținând, ca și compunerile de mai sus, premii importante.

Pregătindu-se pentru a participa la fazele județeană și națională a Olimpiadei „Universul cunoașterii prin lectură”, Adelina și Laura și-au imaginat cum ar fi lumea după anul 2050, lipsită de libelule, albine și fluturi...

LUMEA DE DINCOLO DE FRUMUȘEȚE

Anul 2059. În nordul Europei, cerul își pierduse strălucirea de altădată. Doar ici-colo mai pâlpâia urma unei stele rătăcite. Bunicul s-a trezit. Pregătește micul dejun pentru George, nepotul său de nouă ani. Varsă în paharul de sticlă - un obiect pur decorativ azi în casele locuitorilor din Ludifrum- o licoare gălbuie cu irizații lăptoase. Gândurile bătrânului cu tâmpile argintate sunt întrerupte de zgomotul venit din camera băiatului.

Pe coridor se ivește un roi de fluturi ale căror aripi erau pictate cu carmin. Năstrușnicul băiețel iese cu cârlionții în dezordine. Era o surpriză pentru bunicul, primise acest joc de la tatăl lui și roboțelii-fluturi imitau atât de bine frumoasele efemeride.

- George, ești invitat la masă împreună cu prietenii tăi fluturii, spuse bunicul abia stăpânindu-și o lacrimă.

Acum noaptea îmbrăca haina de gheață a iernilor de la începutul mileniului și zilele erau invadate de soarele nimicitor. Dar iernile de atunci erau albe și acopereau cu un covor moale pământul amorțit, protejându-l de vitregia vântului și a frigului năprasnic. Iarna era urmată de surâsul cald al primăverii cu „pomii ninși cu nea de floare” și zumzetul albinelor dădea viață planetei, făcând posibil rodul. Vara era o explozie de viață și culoare iar toamna îmbrăca o rochie de bal în galben, roșu, ruginiu și răspânda miresme-mbătătoare. Flăcării și fetele cântau și munceau cu spor, copiii zgomotoși erau dezmiertați de undele cristaline ale apelor limpezi. Totul se schimbuse. Fuseseră avertizați de savanți, ecologiști... Lăcomia, ignoranța...au lăsat munții pleșuvi, apele tulburi, câmpiile neroditoare... Uranus s-a răzvrătit, a trimis tunete și fulgere; furtuni și uragane s-au revărsat peste câmpiile verzi și le-au înecat, Helios a ars necruțător chipul gingaș al Terrei. Pătura protectoare de ozon a fost sfâșiată, echilibrul a fost perturbat, bioxidul de carbon, metanul, protoxidul de azot au depășit limitele normale și au provocat o încălzire nepropice vieții. Cele mai delicate, lepidopterele, au dispărut primele. Harnicele albine nu mai asigură polenizarea și arborii pier rând pe rând, florile nu mai înveselesc câmpiile, fructele dulci, zemoase și parfumate sunt doar amintiri. Hrana a fost înlocuită cu o licoare gălbuie care, treptat, așternea pe chipul fiecăruia o imagine ternă. Tânăr sau bătrân nu se deosebeau, fără zâmbet, fără culoare, fără sclipire. Împrumutaseră chipul schingiuit al naturii fără libelule, fluturi, albine, flori și privighetori. Sunetul trist al deznădejdiei răsuna în inima bătrânului ai cărui ochi păstrau o fărâmă din cerul albastru de altădată.

Cei doi ies la plimbare. Trunchiurile contorsionate sau chiar retezate ale vechilor arbori par să strige după ajutor.

- Bunicule, copacii plâng! Nu-i vede nimeni? Aș vrea să-i mângâi.
- Într-o zi îi vei putea mângâia. Dar acest lucru nu este posibil decât dacă înveți să-i ascuți, dacă vei reuși să te faci ascultat, dacă vei ști să împlânzești natura.

Lumea nu reușise să se dezmeticească, pieriseră atâtea...și lumea trecuse dincolo de frumusețe. Cercetătorii munceau asiduu, dar aveau nevoie de sprijin. Oamenii șterseseră culorile pastelate și le înlocuiseră cu tonuri stridente, pustiitoare. Cât mai aveau de muncit!

BUCĂTĂRIA FERMECATĂ

Cu ocazia aniversării bunicului meu, eu împreună cu mama ne-am gândit să-i facem o surpriză, pregătindu-i tortul lui preferat. Afară înfloriseră cireșii și soarele căuta să-și strecoare razele călduțe pe ferestrele bucătăriei. Bunicului i se argintaseră tâmplile, dar era neobosit și trebuia prin grădina de zarzavat.

După ce am așezat toate ingredientele pe masă, mama a observat, cu stupeoare, că lipsește zahărul. Așadar, pleacă în grabă la magazin. În bucătărie s-a așternut liniștea. După câteva secunde se aud niște șușoteli și bucătaria prinde viață: ceșcuțele săriră de pe raftul de sus direct în chiuveta plină cu apă și se bălăceau vesele ca niște rățuște, furculițele ieșiră, rând pe rând, din sertar, încingând o horă în mijlocul mesei. Cuțitele nu se lăsară nici ele mai prejos, farfuriile începură să plutească precum niște nave cosmice prin întreaga bucătărie. Muzica produsă de paharele cu glasuri cristaline răsuna acompaniată, din oră în oră, de ceasul cu cuc de pe perete.

- Ce se întâmplă aici? spun eu contrariată. Liniștea se lăsă din nou peste întreaga bucătărie. Dintr-o dată ușile albastrui ale dulapului se deschiseră zgomotos. Din dulap ieși, maiestuoasă, oala sub presiune:

- Eu sunt Kukta și, totodată, regina acestei bucătării, se prezentă ea solemn.
- E atâta zarvă aici! exclam nedumerită.
- V-am auzit vorbind despre aniversarea bunicului tău și vrem să-i organizăm și noi o petrecere. Îl îndrăgim, întotdeauna ne-a tratat cu cinstea cuvenită. Un om delicat și dedicat familiei sale, cu respect față de toți cei din jur. Te invităm să te distrezi alături de noi, spuse regina bucătăriei.
- Mi-ar face o deosebită plăcere, doar că am de preparat un tort.
- Te ajutăm cu mare drag, rostiră vasele în cor. Avem doar o rugămintă: nu spune nimănui secretul nostru.

Mama intră pe ușă. Imediat obiectele din bucătărie se așezară toate la locul lor. În timpul preparării tortului câte-o ceșcuță îmi mai trăgea cu ochiul. Cu ajutorul noilor mei prieteni din bucătărie am reușit să facem un tort delicios și să-i aducem bucurie omului care ne oferea toată dragostea sa.

Bucătăria mamei era cu adevărat fermecată.

Adelina Jurca a participat la o serie de concursuri școlare și este câștigătoarea competiției județene a Olimpiadei „Universul cunoașterii prin lectură”, anul 2017, și a premiului special (împreună cu echipajul) de la faza națională a olimpiadei menționate.

Olimpiada, o competiție care ne îmbogățește cunoașterea

Anul acesta am avut bucuria de a fi unul din cei patru membri ai echipajului care a reprezentat județul Bihor la Olimpiada națională "Universul Cunoașterii prin Lectură",

desfășurată la Galați. Alături de mine au fost: Larisa Popa de la Școala Gimnazială Nr. 1 Pietroasa, Darius Vidican, elev al Școlii Gimnaziale Nr. 1 Nojorid și liderul grupului, Miruna Jurca, de la Școala Gimnazială Nr. 1 Lăzăreni. Pentru Miruna a fost a doua întâlnire cu locul pe care l-a văzut cu ocazia

participării la aceeași competiție, în urmă cu doi ani. Probele au constat în realizarea unui portofoliu, la care am lucrat împreună pe parcursul lunii aprilie și în prima jumătate a lunii mai, completat de o evaluare scrisă, de două ore, în ziua concursului. Anul acesta, doamnele profesoare ne-au sugerat să-l cunoaștem pe criticul literar Ion Simuț, profesor doctor la Facultatea de Litere a Universității din Oradea. Am pornit la drum într-o frumoasă zi de aprilie și am avut onoarea de a-l cunoaște. Am ascultat cu interes și uimire secvențe din copilăria și

adolescența domnului profesor, descoperind care au fost primii pași urmați pentru a-și atinge visul, acela de a deveni profesor și de a pătrunde tainele operelor literare cu abilitatea unui critic.

Această întâlnire și lectura unor fragmente din opera sa ne-au sprijinit în alcătuirea portofoliului, sub atenta îndrumare a doamnelor profesoare. Ne-am întâlnit, de fiecare dată, la Oradea. A urmat o călătorie lungă cu trenul și, la sosire, am făcut cunoștință cu alți colegi din țară. Orașul de pe Dunăre s-a dovedit a fi primitor. Deschiderea Olimpiadei s-a făcut printr-o festivitate menită să ne dezvăluie ospitalitatea gazdelor. A doua zi a urmat proba scrisă. Am primit subiectul. Timpul a fost tema ce trebuia tratată și timpul a fost cel care ne-a cam dat bătaie de cap, întrucât nu l-am utilizat minuțios. Totuși ca urmare a bunei aprecieri a portofoliului realizat, am reușit să obținem premiul special.

Alături de doamna profesoară Coste Estera, care ne-a supravegheat și îndrumat cu grijă, dar și împreună cu doamna Doina Jurca, mama Mirunei, am avut bucuria de a vizita mai multe obiective turistice ale orașului Galați: muzee, grădina botanică și Turnul televiziunii. M-a impresionat în mod deosebit Grădina Botanică. ...Dunărea ne-a invitat și ea la o plimbare liniștită cu bacul. Am admirat undele ei străvezii și m-am bucurat de farmecul priveliștii lacustre. Au trecut cele două zile ca doi pescăruși în zbor și a sosit ziua întoarcerii. În drum spre casă, între două trenuri, am avut ocazia, la București, să vedem Palatul Parlamentului. La Cluj am revăzut câteva colțișoare fermecătoare din Grădina Botanică. In anul școlar ce mă așteaptă, îmi doresc să am din nou ocazia de a repeta această experiență.

Pe lângă Adelina, la faza județeană a Olimpiadei „Universul cunoașterii prin lectură” au participat: Laura Coraș(mențiune), Iulia Coraș(mențiune), Ionela Cioban și Andreea Condure.

Adelina Simina Jurca și Laura Ana-Maria Coraș sunt și fetele care au participat la faza județeană a Olimpiadei de LIMBĂ, LITERATURĂ ȘI COMUNICARE și a Olimpiadei „Lectura ca

abilitate de viață". Laura Coraș a participat și la faza județeană a Olimpiadei de Religie, având-o ca profesor coordonator pe doamna Racu Sorina. Efortul și seriozitatea Laurei i-au adus o mențiune.

Concursul **CĂRTICICA MEA DE SUFLET** se află printre competițiile la care participăm cu mult drag, temele propuse stârnind interesul nostru și provocându-ne în căutarea și descoperirea ființei noastre, în construirea unei punți între noi și Dumnezeu. Acest concurs are ca scop trezirea și dezvoltarea interesului elevilor pentru cunoașterea ființei umane și a tot ceea ce este bun și frumos în viața omului. Realizând compuneri cu temă dată, ilustrându-le, recurgând la elemente de limbaj plastic și tehnici de scriere învățate la orele de religie, educație plastică sau literatură, elevii au reușit să-și pună în valoare talentul, bucurându-se și încântându-ne cu frumoase lucrări. Mai jos, vom reproduce compunerea elevei Andreea Condure, care a obținut premiul al II-lea la secțiunea Compunere - „Hristos, Același în școli, spitale și catedrale” din cadrul Concursului Național „Cărticica mea de suflet” - ediția a XI-a, înregistrat în CAER, domeniul V, poziția 725, anul școlar 2016-2017.

HRISTOS ÎN INIMILE NOASTRE

Este anul 1757. Orașul Iași este cuprins de zarva unui eveniment: inaugurarea Spitalului „Sfântul Spiridon”. Clădirea a fost înălțată în apropierea unei biserici și în inimile oamenilor se naște speranța. Pe brodate, cu borduri de mătase și dantelă bastoane și pantaloni umflați; cu toții bărbat înalt și uscățiv, îmbrăcat cu mulțimea fremătăndă, ținea în mână o spitalului fusese întinsă o panglică roșie iar razele soarelui luminau vitraliile bisericii și dansau jucăușe pe geamul transparent al ușii.

înălțată în apropierea unei biserici și în stradă, femei cu rochii umflate și albă, la brațul protector al soților cu asistă la mult așteptatul eveniment. Un aceleași veșminte ca ale celor din foarfecă uriașă. În dreptul porții

După câteva minute de așteptare, când ceremonia era gata să înceapă, își făcu apariția un bărbat cu barba lungă, ochii ca albastrul senin al cerului și îmbrăcat cu o sutană. Pășea sobru. Mulțimea se desfăcu precum Marea Roșie, în două. Un bărbat înalt și zvelt, primarul orașului, îi făcu loc pe scările de marmură ale spitalului. Frumosul bătrân privi spre oameni și li se adresă astfel:

- Iubiți credincioși, în semn de pioasă mulțumire față de grija pe care ne-o arată CEL DE SUS...

Și glasul continuă să se audă într-o cadență divină. Mulțimea mișcată deveni un izvor ce șoptea rugăciunea de mulțumire. Urmă un imn înălțat lui Dumnezeu și glasurile se uniră. Până departe au răsunat acordurile și locul părea un sanctuar. Au urmat discursurile oficialităților și noua clădire a devenit spital, loc în care oamenii beneficiau de tratament și îngrijire. Alături sta biserica de lemn, lăcaș de rugăciune și mângâiere...

PROIECTUL intitulat **FII TURISTUL MEU** a fost inițiat de către profesorii de la Școala Gimnazială „Petru Miheș” din localitatea Meziad. Noi ne-am alăturat acestei inițiative de promovare a valorilor locale prin doamna profesoară Ana Maria Zaha, coordonator al elevilor care și-au pus în valoare abilitățile, realizând pliante menite a scoate la lumină frumusețile acestei zone.

Pe lângă acestea, au cules de la părinți sau bunici legende ale locului. Elevele Andreea Condure și Ioana Voiț ne dezvăluie și nouă „Legenda cristalinei ape Crăiasa”.

Legenda cristalinei ape CRĂIASA

Se spune că, odată, prin locurile acestea a trecut o împărăteasă, stăpână peste ținutul de la poalele Apusenilor. Măria Sa a venit să vadă locurile și să asculte păsurile oamenilor. Bunătatea și gingașia sa au rămas în inimile locuitorilor, veniți să o cunoască și să-i ceară să le micșoreze birurile.

După un drum lung, împărăteasa a ajuns în dreptul apei care și azi curge vesel și își șoptește cântecul din zorii zilei până în necuprinsul nopții prin satele Brădet și Dumbrăvani. Însetată, frumoasa împărăteasă Maria a exclamat: “Ce ușoară, nu te mai

De la oamenii locului a aflat muntele Țapu, s-a strecurat prin trecut prin Măgura, Chișcău, ude țarina bunteștenilor și a ușor în brațele întinse ale Crișului recunoștință față de bunăvoința botezat apa Crăiasa.

băut din apa limpede și a poți sătura de ea!”.

că apa a coborât tocmai din Cârligata, a udat Giuleștii, a Brădet și Dumbrăvani, ca să sudrigenilor, după care se lasă Negru. În semn de împărătesei, oamenii locului au

Această apă, CRĂIASA, nu seacă niciodată, nici în timpul verilor călduroase. Prin băltoacele mai adânci sunt și pești ca “zglăvoace”, pești cu capul mare în raport cu trupul; brude, pești scurți și lați cu solzi strălucitori. Nu de mult se întâlneau și cleni, și mrene. Aceștia sunt pești din Criș care s-au retras primăvara ca să-și depună icrele și, apa scăzând, ei au rămas în ghioluri unde apa e mai mare. Cândva, mai trăiau aici și raci, dar azi au dispărut. Se găsesc tot mai rar pești, apa dând mai mult bucurie și răcoare celor care se avântă vara în undele ei. Copiii o adoră și, sub soarele verii, își potolesc setea de joacă oglindindu-și zâmbetele printre stropii argintii și alergând pe malurile ei.

S-au păstrat limpezimea și veselul șipot, care ne aduc aminte de trecerea gingașei crăiese.

ZIUA EUROPEI a fost sărbătorită prin proiectul realizat cu participarea elevilor din clasa a VI-a, coordonator fiind doamna profesoară Camelia Magda. Imaginile dezvăluie bucuria și dorința de cunoaștere a acestor copii plini de viață și surâzători ca soarele primăverii.

Tot doamna profesoară, Camelia Magda, a îndrumat și însoțit elevii participanți la **Concursul AVRAM IANCU**. Pregătindu-se pentru concurs, ei au aflat și au transmis celorlalți ceea ce a reprezentat această figură ilustră pentru români: „Dintre figurile ilustre ale românilor implicați în revoluția de la 1848 se detașează net personalitatea celui pe care

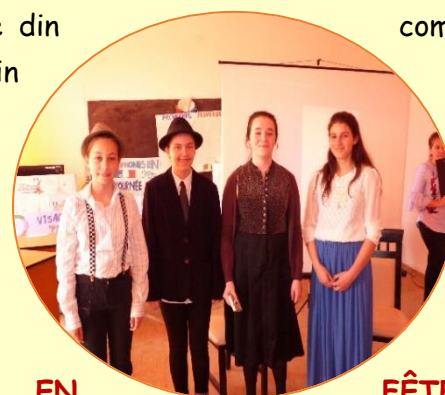

moșii din Apuseni l-au iubit și glorificat ca pe un tânăr zeu dacic, sacrificat pe altarul libertății străbune. Pentru ei a luptat și a sângerat ca un leu, pentru ei s-a umilit la porțile închise ale Vienei, pentru ei a murit trist și neîmpăcat de atâta ură și nedreptate la adresa celor mai vechi locuitori ai Ardealului. Astăzi sacrificiul și lupta sa nu trebuie date uitării. El și numai el a fost și a rămas *Crăișorul munților*". Pasere Eva, Dumuța Andrei și Ulica Sebastian au fost membrii echipajului ce a reprezentat școala noastră la

acest concurs. Grație seriozității, pregătirii și priceperii lor au fost recompensați cu un premiu special.

Un alt proiect, care își propune antrenarea elevilor de la cele trei școli gimnaziale din comuna Buntești în activități prin care să se făurească punți spre cunoaștere și spre dezvoltarea personalității, se intitulează

LES FRANCOPHONES EN FÊTE și a fost organizat de către doamna profesoară Amelia Șerb. La fel ca întotdeauna, activitățile au reușit să stimuleze interesul elevilor pentru cunoașterea unor elemente de cultură și civilizație franceză. Elevii ne-au încântat cu: sceneta „Jocul anotimpurilor”, poeziile lui Mihai Eminescu recitate în limba lui Voltaire, cântece și secvențe din teatrul („Chirița în provincie”) lui Vasile Alecsandri.

Lucrări premiate la Concursul Național de creație literară **LUCIAN BLAGA - spirit european**, CAERI 2017, Anexa A, domeniul cultural-artistic, literatură, poz. 681, secțiunea creație literară - compunere

CURCUBEU PESTE BRAZI

Țirban Cecilia-Nicola, clasa a VIII-a

Este o noapte singuratică. Cerul împânzit de stele strălucea. Peste lume s-a întins o punte magică. Alexandru era în casa bunicilor, smuls din strânsoarea orașului, eliberat de chingile cenușii. Bunica iubește poezia. Fiecare seară de duminică este picurată cu stropii unor versuri din poezii îndrăgiți. Aseară îi citise câteva poezii semnate de poetul din Lancrăm, cel care definea cuvântul ca fiind "o rană a tăcerii". Clipa de răsfăț pe care bunica i-o oferea alături de o ceașcă cu ciocolată se transforma în magie. Gândurile lui se lăseseră atrase de frumusețea cuvintelor, mintea i se pusese în mișcare sub provocarea metaforelor care-i creau lumii un chip nou.

Băiatul de 15 ani a dus cu sine volumul lăsat de bunica pe măsuța din sufragerie. Prin fereastra deschisă pătrundeau foșnete stinse, șoapte care transformau căldura sufocantă a zilei în unde răcoroase. Peste câteva minute nu se auzeau decât ușoare clipiri ale paginilor presărate cu cenușa corăbiilor plecate departe, undeva unde "În târzia, bogata căldură/ închis între ziduri cine -ar mai sta?/ Precum a mai fost, până-n cealaltă zare,/ încă o dată tărâmul să crească ar vrea". Liniștea părea să iasă din munte, acolo unde brazii își înălțau semețe trupurile spre cer, acolo unde numai în prăpăstii se aude șipotul unui izvor și în aer se simte mirosul rășinii. Slovele se transformau în forme rotunde, pătrate, ovale, suave, stridente sau fără culoare și invadau câmpul terestru ca dirijate de un maestru. Treptat o pâclă se așază peste foi și Alexandru pătrunde într-un nou tărâm, acela al visului-ecou.

Pe o pajiște cu boboci galbeni ca florile de pădădie sta un tânăr cu chip de zeu și degetele-i delicate atingeau lira ce împrăștia în aer un cântec diafan. Natura primise chip nou și florile dansau cuprinse de vrajă o polcă ritmată după mersul albastru al lunii. Notele s-au rostogolit pe covorul verde și muza se ivi în rochia-i mătăsoasă. Poetul trecu pe la "fântânile harului darului" și poposi la umbra gorunului. Neliniștile și le-a zgâriat în scoarța cafenie și ridată cu slove ce creșteau ca Feți-Frumoși. Râdea la început, apoi cânta și peste timp tăcerea s-a lăsat iar cerul a rămas brăzdat cu "fulgere fără de glas". S-a așternut o ploaie-albastră, pe urmă curcubeul iese zâmbitor și dăruiește raza de lumină care înnobilează firea.

Un cântec de cocoș străbate văzduhul și Alexandru deschide ochii. Pe fereastră se strecoară raze galbene desprinse din soarele ce pare o gutuie și camera e invadată de mirosul parfumat al caiselor așezate de bunica pe noptieră.

Această ființă plătândă îl învăța să iubească darurile naturii, slovele și cântecul, să respecte acest miracol etern, să lupte pentru păstrarea ființei lui neîntinate.

Își amintise de ai săi. Uitaseră emoția pe care ți-o insuflă glasul brazilor, șipotul izvoarelor, cântecul ciocârliei. Azi se însinguraseră și priveau rece întinderea mai mult cenușie, din jurul lor. Nu mai aveau timp să asculte, alergau fără încetare, încremeniți în patima glisantă. Nu-i invidia, ar fi vrut să-i ajute să redescopere frumusețea, adevărata frumusețe. Ea se afla acolo, în mijlocul naturii, în sufletul care trăia sub vraja ei. Se deschisese o punte magică și o străbătea ca un acrobat. Începuse călătoria...

AMINTIRI...

Condure Andreea-Ioana, clasa a VIII-a

Când închid o carte și lumina felinarului se stinge încet, acompaniată de dansul găzelor, mai rămânem eu și gândurile mele. În acel moment, chiar în acel moment de singurătate și deplin mister, pe ecranul creierului meu se deschide imaginea unei simenze pe care stau neîmblânzite diverse fotografii capturate în cele mai savuroase și vii momente din primii mei ani de viață. Ele fac parte din mine și formează un întreg ca o moleculă, unde atomii sunt amintirile. Un sentiment atât de cunoscut, dar greu de înțeles mă îndeamnă să le apăr, să le păstrez și să nu le dau drumul, ca și cum atunci când le - aș pierde, ar dispărea fericirea.

Copilăria, pot spune, a fost leagănul sufletului meu, singurul sprijin când frica era stăpână, când mă aventuram în cele mai de temut peripeții sau când făceam orice pentru a câștiga acel joc în care doar cei bravi pot răzbi. Acele amintiri din copilărie îmi fac inima să tresalte, îmi dau ” aripi să pot să zbor ca îngerii”, mă țin în viață.

Cum aș putea să uit primele prietenii? Sau prima zi de școală? Sau satul, vecinii, castelele din frunze uscate, mirosul de iarbă tăiată, locul unde „orice gând e mai încet”. Nu aș putea. Toate lucrurile care mă fac să fiu eu: un băiat care îi povestește totul soarelui etern, chiar dacă mâine pământul va deveni tern. Și totuși natura nu ne-a trădat niciodată, copilul o adoră și i se pare o mare roată. Se - nvârte, te cheamă, te mângâie și te spală, te luminează, veșnic creează.

Chiar dacă aș uita cuvintele, nu aș pierde șirul momentelor, nu aș putea să-mi pierd copilăria, care mă poartă prin timp și spațiu, mă adăpostește în cea mai călduroasă îmbrățișare, adâncește misterul, plonjează în el ca un scafandru în adâncul oceanului pentru a admira corali și fauna multicoloră. Nu trece de poarta care creează magia, ci lasă bucuria să-i inunde visarea ca soarele ce îmbrățișează seara marea. E sărutarea tăcută, este chemarea spre dincolo...unde cântarea e ascultată de toată suflarea. E depărtarea care mă cheamă, e Nepătrunsul opac și e calea pe care voi merge să ating zarea.

Și, când zorii zilei se arată pe cerul senin, când soarele-i vorbește lunii, când licuricii au părăsit de mult pădurea, am să rămân singur cu dulceața revederii celor mai arzătoare amintiri.

TĂCERE ȘI CUVÂNT

Andreea Condure

Cuvinte

prin vene, cuvinte prin nori,
Străbat pe coloane pictate cu flori,
Și - ar vrea ca să iasă, în lume, la voi,
Dar mai mare - i tăcerea.

Cuvinte de foi, cuvinte în noi
Ne duc pe câmpii pășunate de oi,
Unde copilul din mine strigă din nou
Să - i spun povești repetate - n ecou.

Cuvinte pe iarbă, cuvinte în doi
Ar vrea ca să nască în voi un război
De gânduri, de viață, de copilărie,
Că primul cuvânt mi l - ai spus mie.

Și astăzi ne - ncântă, ne dau culoare,

Coboară, urcă muntele înaripate,
Se ascund, ies la lumină schimbate,
Se - apropie, se - ndepărtează de zare...

E apa din care bea curcubeul,
Pe pajiști înflorate cu dorul,
Își caută trupul stihuitorul;
Tăcere și cuvânt valsează eul.

„Cartea e o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți.”

(Mihail Sadoveanu)

Recomandăm o carte

Laura îți propune **Micul Prinț**:

„Micul Prinț” este o capodoperă a literaturii universale, având ca temă principală prietenia. Această carte a fost scrisă în anul 1943 de către Antoine de Saint - Exupéry, ea fiind tradusă în circa 110 limbi.

Vrei să afli dacă reușește? Răfoiește și tu această carte fascinantă și nu vei regreta. Pornește într-o aventură alături de Micul Prinț pentru a afla dacă găsește planeta mult căutată, pentru a descoperi locuri, oameni și lucruri noi, dar și, bineînțeles, pentru a învăța o lecție valoroasă.

Deoarece Laura ne-a prezentat o capodoperă a literaturii universale, vom încheia cu următoarele cuvinte: **cartea clasică este cartea „care nu termină niciodată de spus ce are să-i spună cititorului.”**

Adelina te invită să descoperi magia citind **Magia Copacului Depărtărilor de Enid Blyton**:

Credeai că ai citit toate cărțile despre copaci fermecați și păduri misterioase? Stai să vezi ce năzdrăvăni va face Rick în tărâmurile din vârful Copacului Depărtărilor, volumul 2.

Beth, Frannie și Joe sunt deja vizitatori obișnuiți ai Copacului Depărtărilor. Pentru o perioadă, vine să locuiască la ei vărul Rick. Mândri nevoie mare, copiii îl duc degrabă în Pădurea Fermecată, să-i arate pe viu minunățiile pe care i le-au povestit. Ajungând acolo, Rick face cunoștință cu Moș Cratiță, Luna-Plină, Mătăsuța și cu toți ceilalți locatari ai Copacului Depărtărilor.

Dar Rick nu știe cum merg lucrurile pe tărâmurile magice din vârful copacului și intră în tot felul de încurcături. Pe Tărâmul Leacurilor Fermecate ia ba niște pastile care-l măresc teribil de mult, ba unele care-l fac atât de mic, încât poate sta într-un borcan. Pe Tărâmul Bunătăților se înfruptă din tot ce-i iese în cale, inclusiv din clanța ușii unui locatar furios, care-l închide în casă.

Tărâmul Alandala, Tărâmul Cum - Te - Taie - Capul sau Tărâmul Viselor sunt numai câteva dintre locurile care invită la aventură.

Rick este un copil activ, plin de curiozitate și dornic să ia parte la tot felul de aventuri.

Mi-a plăcut mult această carte, deoarece am reușit să pătrund într-o lume fermecată, plină de obstacole și peripeții. Îți recomand să citești "Magia Copacului Depărtărilor" de Enid Blyton, dacă vrei să trăiești aventuri pe cinste cu Beth, Joe, Frannie și Rick.

CITIȚI! Lectura este o cale de a transforma realitatea într-o lume mai bună.

UN COLȚ DE ȚARĂ, O PAGINĂ DE ISTORIE

Excursia organizată la sfârșitul anului școlar 2016-2017 a constituit un prilej de aprofundare a cunoașterii și de trezire a sentimentului de mândrie față de faptele înaintașilor, a oamenilor care,

prin priceperea și devotamentul lor, au contribuit la progresul României și la făurirea unității naționale.

Primul popas a fost la Muzeul Aurului din Brad, județul Hunedoara.

Am lăsat în urmă poveștile și comorile descoperite, după care ne-am îndreptat către ALBA IULIA, orașul din inima Transilvaniei, locul unde, la 1600, voievodul Mihai Viteazul a înfăptuit Unirea. Tot aici, trei secole mai târziu a devenit realitate visul tuturor românilor de a trăi într-o ROMÂNIE UNITĂ.

Iulia Coraș și Paula Terebențiu ne prezintă acest loc și ne împărtășesc impresiile lăsate la finalul vizitei:

Ne face plăcere să vă povestim despre ceea ce am văzut și am simțit în acest loc minunat, parfumat de aerul vetust, glorios și curat al istoriei. A aparține acestui ținut și neamului românesc ne încarcă de mândrie și de emoție.

Putem să declarăm aceste lucruri, deoarece am fost și noi, elevii din clasele V-VIII de la Stânțești cu profesorii diriginți, într-o excursie de o zi la Alba Iulia, pentru a cunoaște și a desluși misterele vechii istorii a României.

Anticul APULUM a devenit Bălgradul triumfătoarei intrări a lui Mihai Viteazul la 1 noiembrie 1599, cetatea supliciuului suferit de Horea, Cloșca și Crișan în februarie 1785 și tărâmul supremei bucurii la 1 decembrie 1918, clipa de renaștere a națiunii române.

Am văzut clădiri impunătoare, din ansamblul lor desprinzându-se Catedrala Reîntregirii Neamului, un simbol al unității naționale. Aici, la 15 octombrie 1922, au fost încoronați ca suverani ai României Mari Regele Ferdinand și Regina Maria. Frumusețea Catedralei este sporită de detaliile arhitecturii în stil bizantin și de măreția curții iar sunetul clopotelor din turnul înalt, care veghează precum un străjer, ne trimite la emoția marilor evenimente istorice petrecute la Alba Iulia.

Sala Unirii ne așteaptă cu o expoziție entografică. Vizitatorul poate admira obiecte care vorbesc despre tradiții românești, de aici, din zonă, în special din zona Munților Apuseni.

Pentru oricine simte românește, aceste clădiri nu trebuie ratate, pentru că sunt, poate, cele mai importante clădiri istorice din România.

După ce am străbătut la pas o mare parte din cetate, am ascultat cu atenție prezentarea făcută de ghidul nostru și am trecut prin secole, de la primele dovezi ale prezenței noastre pe acest teritoriu până în prezent, parcurgând impresionanți sălile muzeului, ne-am așezat la o terasă pentru a bea un fresh de portocale. Pe urmă, cu toții am dat năvală spre tarabele cu suveniruri.

Fiecare și-a cumpărat câte ceva, pentru a-și aduce aminte de frumoasa și minunata cetate Alba Carolina. Odată cu lăsarea serii am pornit spre casă, obosiți, dar totuși bucuroși, pentru că am avut ocazia să vizităm acest loc minunat.

CÂND IUBEȘTI SPORTUL...

Ioana Voiț, pasionată de judo, a adus încă un premiu și o frumoasă medalie de la Campionatul Național. De data aceasta a urcat mai sus și ne-a umplut de bucurie. Iată ce ne spune:

Iubesc sportul cu toată ființa mea. Această iubire mă ajută să surâd fiecărei zile și îmi dă forța necesară pregătirii pentru competițiile la care particip, dar și pentru viață.

Îmi doresc să înving. Înaintea fiecărui campionat mă pregătesc cu toată puterea și priceperea, pentru a reuși să vin acasă cu o medalie.

În drum spre locul concursului mă invadează emoțiile, dar încerc să le controlez, deoarece sunt convinsă că numai așa voi câștiga.

Când intru în ring, la salutare, inima pare să-mi sară din piept, dar o stăpânesc, concentrându-mă și, văzând că dispar ca un fum în aerul toamnei.

Îmi adun forțele și și primesc, nu simt sau mă prefac domin adversara.

Dând tot ce pot, am șansa Participând la primul campionat trecut am reușit să urc pe locul campioană națională.

pot să controlez jocul, emoțiile punctez. Dacă se întâmplă să mai că nu doare și reușesc să-mi

să câștig, să urc și devin motivată. am obținut medalia de bronz, anul secund și anul acesta am devenit

Această victorie a fost posibilă și datorită sprijinului pe care mi-l oferă bunii mei părinți, înțelegerii profesorilor și priceperii senseiului meu. Le mulțumesc din toată inima!

CĂLĂTORIE PRIN EUROPA

„Călătorim pentru a ne educa.” (André Gide)

GERMANIA (Republica Federală Germania) are o suprafață de 357.030 km² și o populație de aproximativ 83.000.000 de locuitori. Limba oficială este germana și Ziua Națională se sărbătorește la 3 octombrie. Germania este, alături de Franța, un stat fondator al Uniunii Europene.

Această țară este renumită pentru Universitatea Ruprecht Karls, fondată în 1386 și situată în orașul medieval Heidelberg.

O altă atracție turistică o reprezintă și castelele pitorești de pe valea Rinului.

Berlinul, capitala Germaniei, a fost atestat pentru prima dată în secolul al XIII-lea.

Zidul Berlinului, construit în anul 1961 pentru a separa Berlinul occidental de Republica Democrată Germană, a fost dărâmat în 1989, azi fiind un simbol al Războiului Rece.

Poarta Brandenburg (construită între anii 1788-1791) este un reper emblematic al Berlinului și al Germaniei. Aceasta rămâne un simbol al istoriei europene bogate în evenimente, un simbol al unității și al păcii.

Orașul Berlin este cunoscut și pentru numeroasele sale instituții culturale, multe dintre ele cu faimă internațională. Dansul, muzica și arta scenică s-au dezvoltat în forme inovatoare. În anul 2005, Berlinul a fost numit „Oraș al designului” de UNESCO.

Totodată Berlinul oferă străbăte secolele și de a sorbi de cunoașterea trecutului, a făcând un popas la Muzeul Insulei, un ansamblu inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO și situat în partea de nord a Insulei Spree. Încă din 1841 a fost desemnat „district dedicat artei și antichităților” printr-un decret monarhic.

Berlinul a fost numit „Oraș al călătorului posibilitatea de a din cupa închinată celui însetat artei grecești sau egiptene,

Zoologischer Garten Berlin este o grădină zoologică, fondată în 1844, și prezintă o gamă diversă de specii. Aici este și casa celebrului Knut, ursul polar născut în captivitate.

Berlinul este o metropolă care nu pune în opoziție natura și civilizația, dovada constituind-o oazele de verdeață, unde poți să te bucuri de un aer respirabil și un tablou încântător.

Cea mai mare catedrală din Germania este catedrala din Köln. Construcția acesteia a început în anul 1248 și a fost finalizată 600 de ani mai târziu.

Vizitând Dresda (Florența Nordului), fosta capitală saxonă, poți fi mișcat de solemnitățile clădirilor - simbol: Frauenkirche și Hofkirche. Biserica Maicii Domnului a fost complet distrusă în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, a fost reconstruită conform planurilor originale din 1720 și redeschisă în anul 2005. Locuitorii orașului Coventry au donat crucea de aur de pe cupola bisericii. Printre vizitatori s-a aflat și fostul președinte american Barack Obama, în anul 2009.

Tot din Germania, din izvorăște fluviul Dunărea, al lungime de 2850 km, care se noastre, în Delta Dunării.

Munții Pădurea Neagră, doilea fluviu al Europei, cu o varsă pe teritoriul țării

Personalități:

Germania este patria fraților Grimm -Iacob și Wilhelm, aceia care au încântat, farmecă și vor cuceri sufletele copiilor cu fermecătoarele lor povești („Cenușăreasa”, „Croitorașul cel Viteaz”, „Hänsel și Gretel”, „Albă-ca-Zăpada”).

O altă personalitate a culturii germane este Ludwig van Beethoven (1770-1827), autorul Simfoniei a IX-a („Oda bucuriei”, preludiul celei de-a patra părți a acestei simfonii a devenit, în 1985, imnul Uniunii Europene).

Beethoven este considerat o figură cardinală în muzica tuturor timpurilor, recunoscut și în limbajul, și în tehnica muzicii contemporane.

La loc de cinste se află Johann Sebastian Bach despre care Beethoven, impresionat de vastitatea și diversitatea temelor bachiene, spunea: „Nu pârâu, ci ocean trebuia să se numească” (în germană, *bach* înseamnă *pârâu*).

Printre scriitorii de renume mondial se găsește Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832), autorul dramei „Faust” și a romanului „Suferințele tânărului Werther”.

Se cuvine a aminti faptul că renumitul om de știință, Albert Einstein (1879-1955), părintele teoriei relativității s-a născut în Germania. În anul 1921 i s-a decernat premiul Nobel pentru fizică.

Einstein a fost un militant activ pentru pace și a susținut cauza poporului evreu căruia îi aparținea.

Anul acesta, la Național de „Reviste școlii noastre i s-a

etapa județeană a Concursului școlare și jurnalism”, revistei acordat o mențiune.

